

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скъловгъри Плезънт

СОФИЯ, 2012
АРТЛАЙН СТУДИОС

SKULDUGGERY PLEASANT

Copyright © Derel Landy 2007

Derek Landy asserts the moral right to be identified as the autor of this work.

All rights reserved.

Отпечатана в България.

*Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена
без изричното знание и писменото позволение на издателя.*

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

c/o Anthea Agency

Copyright © 2012 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © Емануил Томов, 2010

Редактор: © Димитър Кабаков

Художник на корицата: © Галина Василева

Печатни коли: 20

Английска, второ издание, 2012

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел. +359 2 988 90 20

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-954-9253-35-1

Посвещавам тази книга на моите родители – Джон и Барбара!

Татко, благодаря ти за това на което ме научи, благодаря за всеотдайността ти и за безрезервното доверие, което ми гласуваши!

Барбс, искам тази книга да озари лицето ти с онази загъдъчна усмивка, която само двамата знаем какво означава!

Всичко, което съм постигнал дължа на вас – надявам се че го знаете. Вълнувам се, вие ме издигате до непознати висини.

1.

СТЕФАНИ

Внезапната смърт на Гордън Еджли шокира всички – не на последно място него самия. В един миг той беше в кабинета си и току-що бе написал седмата дума от двадесет и петото изречение от последната глава на новата си книга „И мракът се изля върху им“; в следващия миг бе мъртъв. Трагична загуба, проехтяха глухо собствените му мисли, докато съзнанието му гаснеше.

На погребението присъстваха семейство и познати, и не много приятели. Гордън не се ползваше с добра слава в издателския бизнес. При все че книгите,

които пишеше – истории, изпълнени с ужаси, магия и чудеса – редовно превземаха върховете на бестселъровите списъци, той имаше тревожния навик да обижда хората без да го съзнава, а след това да се смее на потреса им. На погребението на Гордън се случи така, че Стефани Еджли за пръв път зърна господина в светлокафявото палто.

Той стоеше в сянката на голямо дърво, далеч от насъбралите се хора, закопчан догоре, въпреки топлия следобед. Около долната половина на лицето му бе увит шал и дори от мястото си в далечния край на гроба, Стефани можеше да различи рошавата, ситно къдрава коса, щръкнала изпод краищата на широкополата шапка, нахлупена над гигантските му слънчеви очила. Тя го наблюдаваше, заинтригувана от вида му. И тогава, все едно разбра, че някой го гледа, той се обърна и закрачи обратно между редиците надгробни камъни и не след дълго се скри от погледа ѝ.

След службата, Стефани и родителите ѝ се върнаха в къщата на мъртвия ѝ чичо, минавайки по изгърбен мост и тесен път, прорязал гъстите лесове. Портите бяха тежки, величествени и широко отворени. Пространството около старата къща беше необятно, а самата тя – абсурдно огромна.

В дневната имаше допълнителна врата, замаскирана като библиотека с книги, и като по-малка Стефани обичаше да си мисли, че никой друг не знае за тази врата, дори Гордън. Бе таен проход, като онези в историите, и тя си измисляше приключения за обладани от духове къщи и трупани скришом съкровища.

Тайният проход винаги беше начина, по който тя се измъкваше от злодеите и ги изумяваше с хитростта си. Сега обаче тази врата, нейната тайна врата, зееше и през нея напред-назад постоянно се движеха хора. Натъжаваше я, че тази частица магия ѝ бе отнета.

Сервираха чая, разляха напитки и внесоха малки сандвичи на сребърни подноси, а под зоркия поглед на Стефани опечалените небрежно оглеждаха обстановката. Преобладаващата тема на приглушените разговори беше завещанието. Гордън нито предизвикваше, нито бе демонстрирал особена привързаност към когото и да било приживе, така че никой не можеше да предвиди кой ще наследи значителното му богатство. Стефани гледаше как алчността плиска във водните очички на другия ѝ чичо, ужасно дребно човече на име Фъргус, докато той кимаше печално, говореше тъжно и прибираше сребърни прибори в джоба си, когато си мислеше, че няма кой да го види.

Съпругата на Фъргус се казваше Берилия, крайно неприятна жена с черти на хищна птица. Тя се носеше през стълпилите се хора, потънала в неубедителна тъга, като човъркаше всякакви клюки, в опити да изрови някой скандал. Дъщерите ѝ се стараеха всячески да избягват Стефани. Каръл и Кристъл бяха близначки на по петнайсет години, кисели и отмъстителни, точно като родителите си. И докато Стефани беше тъмнокоса, висока, слаба и атлетична, те бяха перхидролено руси, трътлести и облечени в дрехи, които се издуваха на най-неподходящите места. С изключение на кафявите очи, нищо друго не подсказваше,

че близначките и Стефани са роднини. Единствено това ѝ харесваше у тях. Остави ги да мятат зловни погледчета и да си шушукат подигравателно, и отиде да се поразходи из къщата.

Коридорите бяха дълги и навсякъде по стените висяха картини. Дървеният под лъщеше, цялата къща миришеше на отминало време. Тези стени и подове бяха станали свидетели на много неща и за тях Стефани представляваше само мимолетен шепот.

Гордън беше добър чичо. Арогантен и безотговорен, да, но също така палав като дете и страшно забавен, с вечно пакостлив блясък в очите. Всички други го вземаха на сериозно, но Стефани се ползваше с привилегията да си разменя с него смигвания и полуусмивки, скришом от останалите. Още като малка имаше чувството, че го разбира по-добре от тях. Харесваше интелекта и остроумието му, както и това, че не го интересува какво мислят хората за него. Радваше се, че ѝ е бил чичо. На много неща я беше научил.

Стефани знаеше, че майка ѝ и Гордън са били гаджета за кратко („ухажвахме се“, бе казала майка ѝ), но когато той я представил на по-малкия си брат, пламнала любов от пръв поглед. Гордън обичаше да мърмори, че никога не му е давала повече от бърза целувчица по бузата, но той отстъпил благосклонно и с радост се впуснал в множество знойни връзки с безброй красиви жени. Имаше навика да казва, че почти е успял да компенсира загубата, но добавяше, че в крайна сметка е загубил.

Стефани изкачи стълбището, отвори с натиск вратата към кабинета на Гордън и пристъпи вътре. Стените бяха покрити с ламинираните корици на бестселърите му, които делеяха пространството с всякакви награди. Една цяла стена бе заета от библиотека, натъпкана с книги. Имаше биографии, исторически романи, научни разработки и томове с психология, а помежду тях – оръфани малки книжки с меки корици. Списания, литературни рецензии и алманаси запълваха един от по-долните рафтове.

Стефани подмина рафтовете с първите издания на чичовите ѝ романи и се приближи до бюрото. Прикова поглед към стола, където бе починал, опита се да си го представи там, как се е свлякъл в него. И тогава чу глас, гладък като кадифе:

– Поне е умрял, докато прави това, което обича.

Тя се обърна изненадано и видя на прага мъжа с палтото и шапката. Шалът и огромните очила още скриваха лицето, рошавата коса все така стърчеше на всички посоки. Носеше ръкавици.

– Да – отвърна Стефани, защото не можеше да се сети какво друго да каже. – Поне това.

– Ти си една от племенниците му, нали? – попита мъжът. – Нищо не крадеш и нищо не чупиш, значи си Стефани.

Тя кимна и се възползва от паузата, за да го огледа по-внимателно. Нито частица от лицето не се виждаше зад маскировката му.

– Приятели ли бяхте? – попита тя накрая. Бе висок и слаб, макар палтото му да затрудняваше преценката ѝ.

– Бяхме. – Главата му помръдна. Това насочи вниманието ѝ към тялото му, което стоеше някак неестествено неподвижно. – Познавам го от години. Срегнах го пред входа на един бар в Ню Йорк, когато минавах оттам по работа, а той щеше да публикува първия си роман.

Стефани не виждаше нищо зад катраненочерните очилата.

– И вие ли сте писател?

– Аз? Не, нищичко не знам за тази работа. Но изживях писателските си фантазии чрез Гордън.

– Имал сте писателски фантазии?

– Нима всеки няма?

– Не зная. Не мисля така.

– О! Това май че ме прави малко странен, нали?

– Е – отвърна Стефани, – има нещо такова.

– Гордън не спираше да говори за теб, да се хвали с малката си племенница. Силен характер имаше чичо ти. Като че ли, ти също.

– Казвате го, сякаш ме познавате.

– Напорист, интелигентен, с остър език, не се оставя лесно на глупците... да ти напомня на някого?

– Да. На Гордън.

– Интересно – отбеляза мъжът. – Защото точно с тези думи той описа теб. – Облечените му в ръкавица пръсти се мушнаха в жилетката и извадиха украсен джобен часовник на фина златна верижка.

– Късмет, каквото и да решиш да правиш с живота си!

– Благодаря ви – отвърна Стефани, малко неориентирано. – На вас също.

Усети усмивката на мъжа, макар да не виждаше устата му. Той се отдръпна от прага и я остави сама. Стефани осъзна, че не може да отдели поглед от мястото, където бе стоял допреди миг. Кой беше той? Дори името му не успя да научи.

Тя отиде до вратата и излезе от кабинета, чудейки се как е успял толкова бързо да изчезне. Забърза надолу по стълбите и стигна до голямото фойе, без да го срещне. Отвори входната врата, точно навреме, за да види как голяма черна кола се измъква от алеята и потегля по пътя. Стефани остана още няколко мига, загледана в отдалечаващия се автомобил, после неохотно се присъедини към другите от семейството в дневната и веднага мярна Фъргус да прибира сребърен пепелник в един от вътрешните си джобове.